

Przykłady:

os.	konjugacja I		konjugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	lauda-re-m <i>chwalilbym</i>	lauda-re-mus	vide-re-m <i>widziałbym</i>	vide-re-mus
2.	lauda-re-s	lauda-re-tis	vide-re-s	vide-re-tis
3.	lauda-re-t	lauda-re-nt	vide-re-t	vide-re-nt

os.	konjugacja III		konjugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vinc-e-re-m <i>zwyciężyłbym</i>	vinc-e-re-mus	audi-re-m <i>słyszałbym</i>	audi-re-mus
2.	vinc-e-re-s	vinc-e-re-tis	audi-re-s	audi-re-tis
3.	vinc-e-re-t	vinc-e-re-nt	audi-re-t	audi-re-nt

2.4. **Coniunctivus imperfecti passivi** (tryb łączący czasu przeszłego niedokonanego strony biernej)

Tworzy się go przez dodanie do tematu praesentis cechy czasowej **-re-** oraz końcówek osobowych passivi. W **III** koniugacji przed cechą czasową występuje spójka **-e-**. W praktyce więc tworzenie form con. imp. polega na dodaniu końcówek osobowych do bezokolicznika.

Wzór odmiany:

os.	konjugacja I, II i IV		konjugacja III	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	-re-r	-re-mur	-e-re-r	-e-re-mur
2.	-re-ris	-re-mini	-e-re-ris	-e-re-mini
3.	-re-tur	-re-ntur	-e-re-tur	-e-re-ntur

Przykłady:

os.	konjugacja I		konjugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	lauda-re-r <i>byłbym chwalony</i>	lauda-re-mur	vide-re-r <i>byłbym widziany</i>	vide-re-mur
2.	lauda-re-ris	lauda-re-mini	vide-re-ris	vide-re-mini
3.	lauda-re-tur	lauda-re-ntur	vide-re-tur	vide-re-ntur

os.	koniugacja III		koniugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vinc-e-re-r <i>byłbym</i> <i>zwyciężany</i>	vinc-e-re-mur	audi-re-r <i>byłbym</i> <i>słyszany</i>	audi-re-mur
2.	vinc-e-re-ris	vinc-e-re-mini	audi-re-ris	audi-re-mini
3.	vinc-e-re-tur	vinc-e-re-ntur	audi-re-tur	audi-re-ntur

3.1. Indicativus futuri primi activi (tryb oznajmujący czasu przyszłego I strony czynnej)

W **I** i **II** koniugacji cecha czasowa to morfem **-b-** dodawany do tematu praesentis, końcówki osobowe następują po spójce **-i-** (w 3. os. pl. **-u-**). Koniugacje **III** i **IV** tworzą futuri I za pomocą morfemu **-e-** (w 1. os. sg. **-a-**).

Wzór odmiany:

os.	koniugacja I i II		koniugacja III i IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	-b-o	-b-i-mus	-a-m	-e-mus
2.	-b-i-s	-b-i-tis	-e-s	-e-tis
3.	-b-i-t	-b-u-nt	-e-t	-e-nt

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	lauda-b-o <i>będę chwalić,</i> <i>pochwałę</i>	lauda-b-i-mus	vide-b-o <i>będę widzieć,</i> <i>zobaczę</i>	vide-b-i-mus
2.	lauda-b-i-s	lauda-b-i-tis	vide-b-i-s	vide-b-i-tis
3.	lauda-b-i-t	lauda-b-u-nt	vide-b-i-t	vide-b-u-nt

os.	konjugacja III		konjugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vinc-a-m <i>będę zwycięzać, zwycięzę</i>	vinc-e-mus	audi-a-m <i>będę słyszeć, usłyszę</i>	audi-e-mus
2.	vinc-e-s	vinc-e-tis	audi-e-s	audi-e-tis
3.	vinc-e-t	vinc-e-nt	audi-e-t	audi-e-nt

3.2. Indicativus futuri primi passivi (tryb oznajmujący czasu przyszłego I strony biernej)

W **I** i **II** koniugacji cecha czasowa to morfem **-b-** dodawany do tematu praesentis, końcówki osobowe są poprzedzone spójkami. Koniugacje **III** i **IV** tworzą futuri I za pomocą morfemu **-e-** (w 1. os. sg. **-a-**).

Wzór odmiany:

os.	konjugacja I i II		konjugacja III i IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	-b-or	-b-i-mur	-a-r	-e-mur
2.	-b-e-ris	-b-i-mini	-e-ris	-e-mini
3.	-b-i-tur	-b-u-ntur	-e-tur	-e-ntur

Przykłady:

os.	konjugacja I		konjugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	lauda-b-or <i>będę chwalony</i>	lauda-b-i-mur	vide-b-or <i>będę widziany</i>	vide-b-i-mur
2.	lauda-b-e-ris	lauda-b-i-mini	vide-b-e-ris	vide-b-i-mini
3.	lauda-b-i-tur	lauda-b-u-ntur	vide-b-i-tur	vide-b-u-ntur

os.	konjugacja III		konjugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vinc-a-r <i>będę zwyciężany</i>	vinc-e-mur	audi-a-r <i>będę słyszany</i>	audi-e-mur
2.	vinc-e-ris	vinc-e-mini	audi-e-ris	audi-e-mini
3.	vinc-e-tur	vinc-e-ntur	audi-e-tur	audi-e-ntur

4.1. Indicativus perfecti activi (tryb oznajmujący czasu przeszłego dokonanego strony czynnej)

Perfectum activi wyraża czynność przeszłą dokonaną. Czasu tego używa się w opowiadaniach, sentencjach, dla nazwania czynności skończonej, której skutki nadal trwają. Perfectum ma odrębny temat i odrębne końcówki osobowe. Temat perfectum jest drugim tematem podstawowym czasownika.

Kończówki osobowe perfecti activi:

osoba	singularis	pluralis
1.	-i	-imus
2.	-isti	-istis
3.	-it	-erunt

Przykłady:

os.	konjugacja I		konjugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudav-i <i>pochwalilem</i>	laudav-imus	vid-i <i>zobaczyłem</i>	vid-imus
2.	laudav-isti	laudav-istis	vid-isti	vid-istis
3.	laudav-it	laudav-erunt	vid-it	vid-erunt

os.	konjugacja III		konjugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vic-i <i>zwyciężyłem</i>	vic-imus	audiv-i <i>usłyszałem</i>	audiv-imus
2.	vic-isti	vic-istis	audiv-isti	audiv-istis
3.	vic-it	vic-erunt	audiv-it	audiv-erunt

4.2. Indicativus perfecti passivi (tryb oznajmujący czasu przeszłego dokonanego strony biernej)

Składa się z participium perfecti passivi (patrz p. V) oraz czasu teraźniejszego czasownika *sum, esse, fui* (patrz p. VI).

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudatus, a, um sum <i>zostałem</i> <i>pochwalony</i>	laudati, ae, a sumus	visus, a, um sum <i>zostałem</i> <i>zobaczony</i>	visi, ae, a sumus
2.	laudatus, a, um es	laudati, ae, a estis	visus, a, um es	visi, ae, a estis
3.	laudatus, a, um est	laudati, ae, a sunt	visus, a, um est	visi, ae, a sunt

os.	koniugacja III		koniugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	victus, a, um sum <i>zostałem</i> <i>zwyciężony</i>	victi, ae, a sumus	auditus, a, um sum <i>zostałem</i> <i>usłyszany</i>	auditi, ae, a sumus
2.	victus, a, um es	victi, ae, a estis	auditus, a, um es	auditi, ae, a estis
3.	victus, a, um est	victi, ae, a sunt	auditus, a, um est	auditi, ae, a sunt

4.3. Coniunctivus perfecti activi (tryb łączący czasu przeszłego dokonanego strony czynnej)

Tworzy się go przez dodanie do tematu perfecti końcówek:

osoba	singularis	pluralis
1.	-erim	-eimus
2.	-eris	-eritis
3.	-erit	-erint

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudav-erim <i>byłbym pochwalił</i>	laudav-erimus	vid-erim <i>byłbym zobaczył</i>	vid-erimus
2.	laudav-eris	laudav-eritis	vid-eris	vid-eritis
3.	laudav-erit	laudav-erint	vid-erit	vid-erint

os.	koniugacja III		koniugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vic-erim <i>byłbym zwyciężył</i>	vic-erimus	audiv-erim <i>byłbym usłyszał</i>	audiv-erimus
2.	vic-eris	vic-eritis	audiv-eris	audiv-eritis
3.	vic-erit	vic-erint	audiv-erit	audiv-erint

4.4. Coniunctivus perfecti passivi (tryb łączący czasu przeszłego dokonanego strony biernej)

Składa się z participium perfecti passivi (patrz p. V) i con. praes. czasownika *sum, esse* (patrz p. VI).

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudatus, a, um sim <i>zostałbym pochwalony</i>	laudati, ae, a simus	visus, a, um sim <i>zostałbym zobaczony</i>	visi, ae, a simus
2.	laudatus, a, um sis	laudati, ae, a sitis	visus, a, um sis	visi, ae, a sitis
3.	laudatus, a, um sit	laudati, ae, a sint	visus, a, um sit	visi, ae, a sint

os.	konjugacja III		konjugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	victus, a, um sim <i>zostałbym</i> <i>zwyciężony</i>	victi, ae, a simus	auditus, a, um sim <i>zostałbym</i> <i>usłyszany</i>	auditi, ae, a simus
2.	victus, a, um sis	victi, ae, a sitis	auditus, a, um sis	auditi, ae, a sitis
3.	victus, a, um sit	victi, ae, a sint	auditus, a, um sit	auditi, ae, a sint

5.1. Indicativus plusquamperfecti activi (tryb oznajmujący czasu za-przeszłego strony czynnej)

Czas plusquamperfectum służy do wyrażania czynności, która została ukończona wcześniej od innej czynności przeszłej, wspomnianej w zdaniu nadrzędnym. Tworzymy go, dodając do tematu perfecti następujące końcówki osobowe:

osoba	singularis	pluralis
1.	-eram	-eramus
2.	-eras	-eratis
3.	-erat	-erant

Przykłady:

os.	konjugacja I		konjugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudav-eram <i>pochwalilem był</i>	laudav-eramus	vid-eram <i>zobaczyłem był</i>	vid-eramus
2.	laudav-eras	laudav-eratis	vid-eras	vid-eratis
3.	laudav-erat	laudav-erant	vid-erat	vid-erant

os.	konjugacja III		konjugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vic-eram <i>zwyciężyłem był</i>	vic-eramus	audiv-eram <i>usłyszałem był</i>	audiv-eramus
2.	vic-eras	vic-eratis	audiv-eras	audiv-eratis
3.	vic-erat	vic-erant	audiv-erat	audiv-erant

5.2 Indicativus plusquamperfecti passivi (tryb oznajmujący czasu zaprzeczonego strony biernej)

Składa się z participium perfecti passivi (patrz p. V) oraz czasownika *sum, esse, fui* w imperfekcie (patrz p. VI).

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudatus, a, um eram <i>zostałem byłem pochwalony</i>	laudati, ae, a eramus	visus, a, um eram <i>zostałem byłem zobaczony</i>	visi, ae, a eramus
2.	laudatus, a, um eras	laudati, ae, a eratis	visus, a, um eras	visi, ae, a eratis
3.	laudatus, a, um erat	laudati, ae, a erant	visus, a, um erat	visi, ae, a erant

os.	koniugacja III		koniugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	victus, a, um eram <i>zostałem byłem zwyciężony</i>	victi, ae, a eramus	auditus, a, um eram <i>zostałem byłem usłyszany</i>	auditi, ae, a eramus
2.	victus, a, um eras	victi, ae, a eratis	auditus, a, um eras	auditi, ae, a eratis
3.	victus, a, um erat	victi, ae, a erant	auditus, a, um erat	auditi, ae, a erant

5.3. Coniunctivus plusquamperfecti activi (tryb łączący czasu zaprzeczonego strony czynnej)

Tworzy się go przez dodanie do tematu perfecti końcówek:

osoba	singularis	pluralis
1.	-issem	-issemus
2.	-isses	-issetis
3.	-isset	-issent

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudav-issem <i>byłbym był pochwalił</i>	laudav-issemus	vid-issem <i>byłbym był zobaczył</i>	vid-issemus
2.	laudav-isses	laudav-issetis	vid-isses	vid-issetis
3.	laudav-isset	laudav-issent	vid-isset	vid-issent

os.	koniugacja III		koniugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	vic-issem <i>byłbym był zwyciężył</i>	vic-issemus	audiv-issem <i>byłbym był usłyszał</i>	audiv-issemus
2.	vic-isses	vic-issetis	audiv-isses	audiv-issetis
3.	vic-isset	vic-issent	audiv-isset	audiv-issent

5.4. Coniunctivus plusquamperfecti passivi (tryb łączący czasu zaprzeczonego strony biernej)

Składa się z participium perfecti passivi (patrz p. V) i con. imperf. czasownika *sum, esse* (patrz p. VI).

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudatus, a, um essem <i>byłbym został pochwalony</i>	laudati, ae, a essemus	visus, a, um essem <i>byłbym został zobaczony</i>	visi, ae, a essemus
2.	laudatus, a, um esses	laudati, ae, a essetis	visus, a, um esses	visi, ae, a essetis
3.	laudatus, a, um esset	laudati, ae, a essent	visus, a, um esset	visi, ae, a essent

os.	koniugacja III		koniugacja IV	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	victus, a, um essem <i>byłbym został zwyciężony</i>	victi, ae, a essemus	auditus, a, um essem <i>byłbym został usłyszany</i>	auditi, ae, a essemus
2.	victus, a, um esses	victi, ae, a essetis	auditus, a, um esses	auditi, ae, a essetis
3.	victus, a, um esset	victi, ae, a essent	auditus, a, um esset	auditi, ae, a essent

6.1. Indicativus futuri exacti (II) activi (tryb oznajmujący czasu przyszłego dokonanego strony czynnej)

Za pomocą tego czasu wyraża się czynność przyszłą, która będzie miała miejsce wcześniej niż inna czynność przyszła wyrażona w zdaniu nadrzędnym. Stosuje się go również, by nazwać czynność, która nastąpi wkrótce. Tworzymy go, dodając do tematu perfecti następujące końcówki osobowe:

osoba	singularis	pluralis
1.	-ero	-erimus
2.	-eris	-eritis
3.	-erit	-erint

Przykłady:

os.	koniugacja I		koniugacja II	
	singularis	pluralis	singularis	pluralis
1.	laudav-ero <i>pochwalę</i>	laudav-erimus	vid-ero <i>zobaczę</i>	vid-erimus
2.	laudav-eris	laudav-eritis	vid-eris	vid-eritis
3.	laudav-erit	laudav-erint	vid-erit	vid-erint